

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 9. Qualiter differant inter se tempus, æternitas, & æuum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

non potest non in omni hypothesi simultaneè, intimè, penetratiuèque coexistens omni creaturæ existenti, vt ex dictis in præcedentibus satis superque notum est. Aliunde verò ex hypothesi, quòd creaturæ aliqua extra omne tempus, in nulloque proinde spatio temporali durantes existerent, Deus illis simultaneè, intimè, & penetratiuè coexistens esse non posset: quia Deus à suâ etiam æternitate ita habet existens esse in omni tempore, in omnique spatio temporali supposito, quòd illud sit, qua ratione est, vt extra omne illud nullatenus existens sit, prout constat ex dictis in præfenti disput. tum quæst. illa 6. citata disput. 8. & est compertum, Deum extra omne tempus non existentem, sed tantùm intra illud, creaturis extra omne tempus, & non intra illud existentibus nequiquam posse simultaneè, intimè, atque penetratiuè coexistentem esse. Nec mirum, quòd data hypothesi, vtpote penitus impossibilis, duo secum ferat contradictoria simul vera. Cum id sit proprium omnis chymaræ impossibilis, vti à nobis in Pharo Scient. disput. 1. r. monstratum est. Recognoscatur doctrina latius tradita in simili disput. 6. quæst. 8., & suâ proportionem seruata, huc applicetur.

QVÆSTIO VIII.

Verùm Deus ratione suæ æternitatis intimè, penetratiuèque sit coexistens tum negatiuis rebus non existentibus, tum earum veritatibus quiditatiuis.

182 **Q**uæstio hæc breuissimè, facillimèque resolueda venit, suppositis dictis in præcedentibus, atque etiam dictis supra disput. 8. quæst. 7. & 8. Cùm enim ex dictis in præcedentibus constet, Deum ratione suæ æternitatis in omnibus partibus temporis vtrinque infiniti, quod imaginarium appellant, esse existentem, successiuè, quo passu nimirum illæ re ipsa successiuè fluunt, suum vt quale esse re ipsa habent: & consequenter non posse non esse illum, intimè, penetratiuèque coexistentem omnibus rebus in quibusuis partibus talis temporis existentibus, siue durantibus: eademque planè ratio sit de cæteris veritatibus seu positiuis, seu negatiuis in ipsis partibus temporis quo quomodo habentibus esse. Conscitur planè, Deum omnibus omnino veritatibus existentialibus negatiuis, & quiditatiuis absolutis, nec non conditionatis tam quiditatiuis, quàm existentialibus intimè, & penetratiuè ratione suæ æternitatis coexistentem, siue duratiuè præsentem esse, in ijs scilicet partibus prædicti temporis, in quibus illæ aliquo modo habentes esse, siue durantes, siue duratiuè præsentem sunt iuxta doctrinam stabilitam dictis quæst. 7. & 8. In quo amplius non oportet morari.

183 **V**num modò infero ex vniuersali doctrinâ datâ quæst. illâ 8. Deum non solum prout existentem dici cum proprietate esse in omni tempore, in omni vt spatio temporali. Sed etiam quiditatiuè conceptum cum præcisione ab existentia

in omni tempore, in omni vt spatio temporali dici posse esse. Tamen si loquitio hæc minus propria sit iuxta dicta ibi de correspondentia cum tempore veritatum quiditatiuarum rerum non existentium, aut etiam præscidentium ab existentia.

QVÆSTIO IX.

Qualiter differant inter se tempus, æternitas, & æuum.

184 **N**on est hic sermo de æternitate extrinsecâ Deo, hoc est de tempore, quod dicitur imaginarium, & æternitas appellatur: eo quòd nec principium habuit, nec finem habiturum est, atque ita vtrinque est infinitum. Nec sermo est de æternitate semiextrinsecâ Deo claudente directè in suo conceptu reali entitatem diuinam, de connotato verò dictam æternitatem extrinsecam, seu tempus infinitum vtrinque. Sed sermo est de æternitate intrinsecâ Deo ab ipsâ entitate diuinâ penitus indistinctâ.

185 Etenim compertum est, æternitatem extrinsecam Deo à tempore dicto imaginario vtrinque infinito in nihilo differre. A quouis autem tempore finito vel ab vtroque latere, vel ab alterutro, quod pars illius est, differre sicut totum integrale à parte integrante. A tempore verò reali finito, aut infinito differre, vt tempus imaginarium infinitum differat à reali finito, aut infinito. De quibus differentiis satis, superque constat ex dictis disput. 8. quæst. 2. Et tempus quidem siue imaginarium, siue reale, quod ab vtroque latere finitum est, absolutè dicitur tempus; quod verò aut à parte ante, aut à parte post est infinitum, æternitas à parte ante, aut à parte post nuncupatur.

186 Similiter compertum est, æternitatem semiextrinsecam Deo à tempore dicto imaginario vtrinque infinito, quod in suo conceptu reali claudit de connotato, vt totum essenziale à parte essentiali, siue diuersæ essentia differre. Quomodo autem differat à quouis tempore finito vel ab vno latere, vel ab vtroque, coque aut imaginario, aut reali, facillimè ex dictis potest vniuersaliter colligere.

187 Iam verò æternitas intrinsecâ Dei à quouis omnino tempore siue finito, siue infinito in eo differt, quòd ea indiuisibilis penitus, atque aded tota simul est; tempus verò quoduis diuisibile, & successiuum. Ab instanti verò indiuisibili temporis in eo differt talis æternitas, quod hæc per sui replicationem ad omnia tempora est extendibilis illud verò profus ad nullum; præter alias plures differentias ad rem magis materiales, quas habent. Quæ omnia ex dictis in præcedentibus satis conspicua, & nota sunt.

188 Sequitur dicendum de differentia æternitatis intrinsecæ Dei ab æuo, Pro quo est supponendum, æuum dici quamlibet durationem rei permanentis, quæ in tempore incipit existere, & in æternum est mansura, seu sine fine duratura, quales sunt Angeli, & animæ rationales, aliæque huiusmodi creaturæ, quæ ob id æternæ appellantur. Porro, qui nobiscum censent, omnem durationem creaturarum permanentium formam ipsis superadditam esse diuisibilem quoad extensionem

nem temporalem, & essentialiter successivam, suapteque essentialiter affixam, siue correspondentem determinato tempore, spatio ve temporali diuisibili, & essentialiter successivo iuxta doctrinam stabilitam supra disput. 8. quæst. 1. adeo, vt impossibilis sit duratio creata indiuisibilis, & per sui replicationem correspondens essentialiter tempore diuisibili, atque ita semel producta indefectibilis à Deo pro toto ipso tempore, vt in eadem disput. 8. quæst. 3. probauimus. Consequenter tenentur nobiscum pariter philosophari de æuo, vt pote quod duratio quadam est rei æuiterne in eo dumtaxat differens ab alijs similibus durationibus, quod habens principium caret sine. Cum tamen, qui ex aduerso putant, durationem rei permanentis non esse quidpiam ei superadditum, sed in ipsa rei substantia prout connotante tempus extrinsecum consistere, pariter debeant philosophari de æuo; nisi quod æuum semper debet esse duratio habens principium, &

carens fine, Quibus positis, facile erit cuique iudicare, quomodo æternitas intrinseca Dei differat ab æuo, stando in qualibet sententiâ de quiditate huius.

Quomodo autem æuum discriminetur tum à tempore, spatio ve temporali vtriusque infinito, quod æternitas Deo extrinseca dicitur; tum ab æternitate semiextrinseca Deo ex ipsius Dei entitate directè, ex ipsoque tempore, siue æternitate extrinseca de connotato coalescente; tum à quouis talis temporis parte siue infinità ab alterutro latere, siue finitâ ab utroque; tum denique à quouis tempore reali siue finito, siue infinito distincto ab ipso æuo; ex dictis in hac, & in præcedente disputatione de istorum omnium terminorum naturâ adeo facile quisque illos comparans poterit deprehendere, vt in eiusmodi comparatione minutius faciendâ amplius nobis non oporteat morari.